

Hồi 74**Bát Hồ Ly Tìm Cừu Chẩn Lối
Hoa Lệnh Chủ Hồn Thỏ Giết Chồn**

Từ Thiên Hiệp nghe suýt bật cười thành tiếng, chép miệng mắng thầm:

“Người thật là già hàm lão khẩu, rõ ràng người thức trắng đêm nay mà dám bày điều nói dối, nếu ta không thấy tận mắt ắt bị người xem như một kẻ ù lì, buộc nghe một lối chuyện hoang đường !”

Nghĩ đến đây, Thiên Hiệp đẩy mạnh mở toát cửa phòng đơn đã đáp lời Nhan Như Ngọc:

- Phải đấy, cũng do người chọn nơi đây nghỉ nên ta thiển nghĩ chắc người có hẹn ước với ai điều gì quan trọng chứ !

Chàng chỉ nói một câu băng quơ ngái ngủ ... Nhan Như Ngọc nghe qua tưởng đâu câu chuyện đêm hôm bị bại lộ, vội vàng hỏi ngay:

- Người vừa bảo gì thế ?

Cừu Thiên Hiệp chép miệng cười khì, bằng giọng nói thản nhiên đáp:

- Ta tưởng người gây sự đánh nhau, tròn một đêm không ngủ, ai ngờ người được ngủ một giấc an ổn ngon lành ... ha ... ha !

Nhan Như Ngọc vụt há miệng ngáp dài, nàng vội đưa tay che miệng ...

Cừu Thiên Hiệp ngược mặt lên trời cười sặc sụa, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật bảo:

- Ối chao ! Người bảo ngủ một giấc no nên tại sao cứ ngáp hoài, như chưa hề nhắm mắt ?

Nhan Như Ngọc sượng sùng, cố gượng tiếp lời:

- Khi không lại ngáp kỳ thật ! Có lẽ vừa thức dậy, chưa rửa mặt cũng nên ? À ... này chúng ta lên đường ngay chứ ?

Cừu Thiên Hiệp giả bộ cúi đầu suy nghĩ, một lúc lâu mới trầm giọng trả lời:

- Theo ý ta không cần đến Long Hồ Sơn nữa.

Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:

- Húy ! Tại sao thế ? Không cần đi ? Tại sao ? Chúng ta đã hẹn ước trong vòng mười hôm là có mặt tại Long Hồ Sơn kia mà ?

Cửu Thiên Hiệp nhún vai tỏ vẻ lạnh lùng tiếp lời:

- Không phải vậy đâu ? Không cần là không cần có người đi theo đấy !

Nhan Như Ngọc nhướn mày trợn mắt nói như hét:

- Tại sao ? Ngủ một đêm người đã thay đổi ý kiến rồi à ?

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm:

- Cũng không phải thế ! Vì cúng nó ước hẹn với ta chứ không có ý mời người.

Nhan Như Ngọc cười gượng hỏi nhanh:

- Có lẽ nào chúng ta lại phân hai ?

Cửu Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:

- Có lẽ lắm chứ ! Vì người đi đường người, ta đi đường ta ... tự nhiên có gì lạ !

Nhan Như Ngọc nghe qua mặt trắng hóa hồng, mắt ngài nhếch ngược, lấy làm kinh ngạc bồi hồi, bằng giọng nói buồn như khóc rên rĩ:

- Người ... tại sao người nữ nói những lời này, có lẽ nào chỉ một đêm người đã thay đổi hết hay sao ?

Cửu Thiên Hiệp nghĩ đến việc xảy ra đêm qua sự tức giận vẫn chưa nguôi, chàng muốn nói những lời cay đắng phủ phàng hơn nữa, nhưng chàng cảm thấy trận giắc nội tâm hiện lên xung đột mãnh liệt, làm đau đớn cả lồng ngực, chỉ vì chàng nghĩ đến ba điều không ổn: Một là “Đường đường hiệp sĩ ai lại đi rình mò nghe trộm việc người khác, thánh nhơn có dạy “kẻ bất nhã vô lễ” là thế !” Điểm thứ hai: Đối với Nhan Như Ngọc chàng chưa tìm hiểu được nàng có thật tâm với mình không. Vì thế không dám xử sự hồ đồ cách ngôn có câu “Một cử động sai, ngàn thu ôm hận, cần phải suy nghĩ lại”. Điều thứ ba: chàng đã yêu nàng, yêu đến độ say mê cuồng nhiệt nên không thể để người yêu có bộ mặt rầu rĩ khó coi ! Vì những ý nghĩ như thế Cửu Thiên Hiệp đổi giận làm vui nói:

- Không có biến đổi gì cả ! Chỉ vì ta xét thấy không cần sự có mặt của người !

Nhan Như Ngọc mắt nhắm lệ, gương mặt tỏ ra bi ai thống khổ, bỗng nhiên nàng chạy nhanh vào trong phòng, giang hai tay ra ôm lấy Cửu Thiên Hiệp, gục đầu trên vai nức nở:

- Ta không cần, người có thay đổi ý kiến gì cũng mặc, riêng phần ta nguyện chẳng xa người nửa bước dù cho lên thác, xuống gành, chân trời góc biển ta vẫn ở mãi bên người, quyết ... chẳng xa người được nữa !

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy thần kinh căng thẳng như đường tơ, hốt hoảng nói mau:

- Thôi ... thôi ... không có gì thay đổi, chẳng rời nhau thì chẳng rời nhau ... không có chi mà ... nước nở ẩm lên như thế ... ừ ... chúng ta hãy sửa soạn lên đường ... người ngẩn mặt trông kìa ... bọn tiểu nhị lên thu dọn trang phòng đấy !

Quả nhiên, một tên tiểu nhị đứng trước cửa phòng, hấn thấy bên trong đèn đuốt tắt tối om, bèn đưa tay gõ nhẹ cửa cao giọng nói:

- Khách quan, khách quan sáng rồi, khách quan dọn cuối canh năm gọi, hiện giờ đã quá canh năm. Khách quan dậy đi ... sửa soạn lên đường cho sớm !

Nhan Như Ngọc buông Cừu Thiên Hiệp ra ngay, phá lên cười gượng nói:

- Ta đi tắm sơ sơ, người hãy la rửa mặt và thu xếp đồ đạc !

Vừa nói dứt, không đợi Cừu Thiên Hiệp trả lời, nàng xô cửa bước ra quay về phòng riêng.

Chẳng mấy phút, cả hai tắm rửa thu xếp đồ đạc xong, dùng buổi điểm tâm. Cừu Thiên Hiệp toan móc tiền trả, không ngờ Nhan Như Ngọc đã trả trước từ lâu. Đoạn cả hai rời khách sạn đi lần ra khỏi cổ trấn.

Cừu Thiên Hiệp bị ám ảnh bởi cảnh tượng đêm hôm qua, nên cúi đầu đi mãi miết, miệng nói lảm nhảm, phút chốc lại gật gù cười một mình phàm tâm sự nội tâm thường hay phát hiện ra cử chỉ dung mạo, khiến Cừu Thiên Hiệp biến thành một người trầm mặc, ít nói không cười khác hẳn lúc trước khá xa. Nhan Như Ngọc nghĩ muốn nát óc, không rõ vì sao tâm tình chàng tự nhiên biến đổi.

Hai người mang hai tâm sự u buồn, cúi đầu đi mãi miết như vị nãi già đi khát thực trì bình.

Nhan Như Ngọc không chịu được sự nín lặng lâu, nên buộc miệng nói:

- Đây ... người có tâm sự gì ... dường như một kẻ mất linh hồn như thế !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười chua chát, chàng bèn dùng kế điều tra Nhan Như Ngọc, nên giả bộ thờ dài, lắc đầu đáp:

- Có gì đâu ! Chẳng qua là ... ta chợt nhớ lại một việc quái lạ trong chốn võ lâm !

- Quái lạ ! Việc gì thế ?

Cừu Thiên Hiệp làm ra vẻ như nhà tu tìm ra chân lý uyên nguyên, gật gù nói tiếp:

- À ... ạ ! Ta nhớ ra rồi ... ! Đây ... ta muốn hỏi người, vì ta nhận thấy người nhậm chức phó giáo chủ Huyết quang giáo, tất nhiên kiến thức người sâu rộng hơn ta, và người quen biết không ít nhân vật võ lâm phải vậy không ?

- Không như thế, nhưng người muốn nói cái gì mới được chứ ? Quái lạ, sự vật hay con người ? Điều hung ác, hay hận cừu mới được chứ !

Cừu Thiên Hiệp vỗ bóp trán nghĩ ngợi, một lúc sau gật đầu lia lịa nói:

- Ừm ! Người nói phải đấy ... Ta muốn hỏi về người ... Nghe các giới võ lâm đồn đãi, ngoài Cửu đại môn phái, các môn hội bang ra, còn có ba vị quái khách, mà họ gọi là tam đại kỳ nhơn, vậy ba vị đại kỳ nhơn này là người thế nào ? Công lực ra sao ? Xuất thân và ở tại đâu ?

Nhan Như Ngọc hơi tái mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên hỏi lại:

- Vì lý do gì ? Đột nhiên người hỏi ba vị đại kỳ nhơn ?

- Lý do ? Không có, chẳng có lý do gì cả, chỉ vì ta nhớ đến đâu ... hỏi đến đó vậy thôi !

Nhan Như Ngọc cố dần cơn xúc động, cúi mặt thở dài nãy ruột bằng giọng trầm trầm kể tiếp:

- Ba vị đại kỳ nhơn, không môn phái, chẳng bang hội ấy là ba vị khét tiếng võ lâm, độc cứ ngoài biển cả là ba vị đảo chúa. Sở dĩ người ta gọi là “Kỳ” là ám chỉ võ công của ba người này, rất nên quái lạ, lại thêm cá tính rất lạnh lùng, khinh đời ngạo vật, độc lập giữa vùng trời nước bao la, không hề giao du một nhân vật võ lâm nào trên đất liền, họ tiêu dao trên đảo, chung thân không nghĩ đến ai ? Đồng thời cũng chưa ai bén mảng đến ba hòn đảo họ ... thành thử không có gì lạ phải hiểu !

Cửu Thiên Hiệp tuy nóng lòng muốn nghe, nhưng giả vờ tỉnh, không để lộ tia cảm động nào ra mặt, một lát sau buộc miệng kêu lên:

- Ô ! Nếu chỉ có thế ... không đáng liệt vào hạng kỳ nhơn, quái kiệt được.

Nhan Như Ngọc thành thật nói tiếp:

- Không, không nên nhìn thoáng qua mà phê bình vội ! Ba vị đại kỳ nhơn này, chuyên sử dụng ba môn binh khí xưa nay ít có, mỗi món binh khí có một sở trường đặc biệt, phối hợp với nhiều thế võ quái dị bí truyền, tuy đất Trung Nguyên nhiều tay kỳ nhơn, quái kiệt, nhưng chẳng ai dám khinh bạc ba vị kỳ nhơn hải đảo này !

Cửu Thiên Hiệp lên tiếng phụ họa nói:

- À ... ra thế ?

Nhan Như Ngọc tỏ ra bí mật, bằng giọng nói êm trầm, kể cao sĩ Trung Nguyên, tỏ ý khinh bạc ba vị đại nhơn là hạng người “Đầu sông góc biển” tài cán chẳng bao nhiêu ... họ lại động tính hiếu kỳ, muốn thử qua ba môn binh khí quái lạ, cho nên hết người này tới người khác ... sang thám hiểm ba hòn đảo họ nhưng ô hô tất cả cùng chung một số phận, ra đi chẳng có ngày về, như chim giữa bể sâu, bặt vô âm tín ...

Cửu Thiên Hiệp chớp mắt ngó mong lên chín tầng vô tận, bằng giọng nói hữu ý nhưng làm ra vẻ vô tâm:

- À ... như thế đấy ! Theo sự tưởng tượng của ta. Thí dụ ba vị kỳ nhân này kể tay đầu cật, mà xâm phạm đất liền thì chắc chắn là cao nhân kỳ sĩ võ lâm bó tay chịu mất mạng, chứ không biết lấy phương pháp nào chống trả nữa rồi ?

Nhan Như Ngọc động tâm, mày ngài khẽ run mấy lượt, điềm đạm hỏi:

- Tại sao người tưởng tượng như thế ! Hoặc giả người nghe các giới võ lâm đồn đãi hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp bật cười to, bằng giọng nói nghiêm trang, song không kém phần sắc bén, bảo:

- Đã bảo tưởng tượng mà lỵ ! Tưởng tượng phải có lý do hay sao ? Lời đồn đãi ? Ta có đi đâu mà nghe chuyện bàn ra tán vào của thiên hạ ? Thực ta không hiểu nổi người, mỗi khi ta nói ra một lời gì, người hỏi cho cùng cặn không thôi ... nào là: “Người nghĩ sao ... ? ... Lý do gì thế nào ? Và vân vân ... Thì người bảo ta làm sao trả lời cho tách bạch được chứ ?

Nhan Như Ngọc là tay lanh lợi hoạt bát, bị câu hỏi này cũng ghen hòng thốt chẳng ra lời.

Cừu Thiên Hiệp liếc thấy thần thái của Nhan Như Ngọc bất an, gương mặt sầu bi đáng thương hại, hai viền mi chớp chớp, tia mắt long lanh, chứng tỏ nàng uất hận cảnh hông, bất giác Cừu Thiên Hiệp chếp miệng bảo thầm:

- Chính ta làm bức nàng ... rõ tội nghiệp !

Vì nghĩ thế, chàng đổi giọng hiền hòa nói tiếp:

- Cũng vì thế, ta mới nói: vì ta chợt nhớ một việc quái lạ trong chốn võ lâm ! Có phải ta nói như thế không nào ?

Nhan Như Ngọc thở dài nảo ruột, nàng gật gù nói:

- Không có gì đâu ... chính người nói đúng đấy. Nếu sự thật có như vậy ... thì một ngày nào đó, trên chốn giang hồ ... sẽ xảy ra nguy hiểm nền võ lâm Trung Nguyên bị sức mẽ, võ lữ khó tránh được ! Ối ... thật là một trận thảm họa, một sát kiếp tương lai ... !

Giọng nói của nàng thật ai bi thống thiết thương cảm bồi hồi.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt chán nản sầu bi của Nhan Như Ngọc bất giác giòng sĩ khí chỗi dậy trong cõi hùng tâm, bèn đồng dục nói to:

- Trừ khi Cừu Thiên Hiệp không có mặt trên chốn võ lâm, hay sống còn trên dương thế thì mặc ai muốn tung hoành thế nào cũng được, nếu một mai Cừu mỗ còn tồn tại trên chốn võ lâm, sẽ nguyện cùng ba vị đại kỳ nhân tranh tài cao hạ, nhân cho

bọn chúng biết Trung Nguyên không kém nhân vật cừ khôi, đồng thời ta cho chúng một bài học không còn dám bén mảng đến Trung Nguyên nữa !

Giọng nói của chàng hùng dũng hiên ngang rất thần tình.

Nhan Như Ngọc nghe qua, mỉm cười vui vẻ lại nghiêm nghị tiếp lời:

- Ta cũng ước mong người toại nguyện, nhưng ... nếu một ngày nào đó ... sự thất bại xảy ra, ta mong người cố gắng đề phòng trong muôn một, nhẩn vi ...

Cửu Thiên Hiệp phá lên cười ha ha, đưa tay vỗ vào ngực, ngắt lời Nhan Như Ngọc nói cực to:

- Một chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà ! Cửu Thiên Hiệp này thuộc vào hàng “chánh khí”, luôn luôn biến mình cho nghĩa ! Có sợ cho ai !

Ngay lúc đó, tại khu rừng kế cận, cây cỏ lay động mạnh.

Bỗng nhiên bảy tám bóng người lao ra vun vút hạ giữa khoảng Nhan Như Ngọc và Cửu Thiên Hiệp đang đứng. Đi đầu là một ả phụ nhân phong tao tuấn nhã, theo sau là bảy gã thanh niên đẹp đẽ khôi ngô, bọn chúng tám người phân ra tám hướng vây phủ Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa, mỗi tên đều dương mi trợn mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp không chớp.

Tên đầu lĩnh, trên mặt có vết sẹo xanh, hất đưa tay ra sau lưng rút nhanh ngọn lưu tinh chùy, giơ chỉ vào mặt Cửu Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Người nói gì là “Chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà” Ta muốn xem qua chánh khí của người đấy ! Bằng ngọn lưu tinh chùy này ta sẽ phá vỡ cái chính nghĩa của người, thử xem người có áp đảo nổi muôn tà hay không ?

Câu chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến Cửu Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc giật mình kinh hãi, bóng người chớp động lẹ, cả hai phân ra tả, hữu thủ thế, giương mắt nhìn bọn người lạ trần trần.

Gã hán tử có vết sẹo “xanh” phá lên cười ha hả, bằng giọng trầm khiếp quát to:

- Tiền bối ! Bộ dạng như người, mà dám rêu rao câu chánh nghĩa hay sao ?

Cửu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bước sấn tới trước hai bước, gần giọng thét hỏi:

- Cửu cung bát hồ, các người muốn điều chi ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua rung động toàn thân. Nguyên vì “Cửu cung Bát hồ” là nhóm hắc đạo gian tà tội bậc, danh ác khôn lường, hoành hành ngang ngược trong hai tỉnh Hoàn, Hồ ...

Mọi người nghe đến tên đều lắc đầu chắc lưỡi, ghét oán những thủ đoạn dã man tàn nhẫn của bọn chúng khôn cùng, thật là một phường lục lâm thảo khấu trứ danh.

Hôm nay đột nhiên chúng ra mặt ngăn đường chẹn lối, không rõ bọn chúng muốn giở trò gì ?

Tên Hồ có vết sẹo xanh, hai tay huy động trái chùy lưu tinh nhanh như vũ bão, phát ra tiếng “o o” bất tuyệt, chiếu nhấp nháy như muôn đóm lửa xạ bốn phương, bằng giọng âm ma hách xược quát lên lạnh lạnh:

- Chúng tôi đi tìm gã họ Cừu để thanh toán vài món nợ, đối với Huyết quang giáo vô can, xin phó giáo chủ hãy nhìn tôi trị tội hần !

Nhan Như Ngọc trợn mắt nói nhanh:

- Không ... thể ...

Nhanh Như chớp, Cừu Thiên Hiệp phi thân vượt qua Nhan Như Ngọc giọng ngắt lời:

- Các người tìm họ Cừu đòi nợ gì ? Nói mau ?

Gã “Hồ” có vết sẹo “xanh” lay động lưu tinh chùy vùn vụt, hết lên như sấm nổ:

- Nợ gì à ? Nếu không ta tìm người để làm gì ? Cừu Thiên Hiệp, món nợ máu mà người đã vay là vì người đã đang tâm hạ sát “Thập bát la hán” Cửu Cung Sơn, hiện giờ người phải bồi hoàn tức khắc !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua chợt hiểu, trầm giọng quát to:

- Vậy các người tìm ta ... cốt ý là báo thù cho Thập bát la hán thật ư ?

Nhan Như Ngọc vội chen lời hét to:

- Suyt ! Đừng khoát láo chẳng ai tin được, tuy Bát Hồ và Thập bát la hán nằm trong dải Cửu Cung Sơn, nhưng kỵ nhau như nước lửa, thù hận nhau hàng trăm năm, gặp mặt liền sanh tử đối đầu, thì chẳng thay ai báo cừu tiết hận gì cả ?

Tên “Hồ” có vết sẹo xanh giận tím mặt, hần cau mày trợn mắt hét to:

- Phó giáo chủ người nói chi những lời này, ví như chúng tôi có bất hòa với nhau thì chỉ là việc của Cửu Cung Sơn, nhưng đối với bên ngoài nếu chẳng tốt sao ở chung giòng nước, nếu chẳng thân sao ở chung đồi, Thanh Diện Hồ ta đây, giàu lòng trọng nghĩa khí ... vì ta xét thấy nếu ta không đứng ra báo thù cho chúng ... thì còn có ai vào đây nữa chứ !

Nhan Như Ngọc nghe qua nổi giận phá lên cười lạnh lạnh tiếp lời:

- Hừm ! Người nói dễ nghe đấy chứ ! Chính các người và Thập bát la hán tranh nhau phần đất Cửu Cung sơn, năm nào Cửu Cung sơn làm lễ khai mạc tế núi đều chết ít nhiều người. Hôm nay các người đã nhổ được cây đinh trước mắt, đáng lẽ các người hãy hướng vào Cừu Thiên Hiệp gặt đầu cảm tạ mới phải, vì người đã vô tình giúp người

xưng bá Cửu Cung sơn. Các người còn nói chi cái câu báo thù tiết hận ? Mà trả thù cho ai ? Các người có ý định gì mờ ám, sao chẳng nói ra cho sớm ?

Thanh Diện Hồ nét mặt ẩn vài tia giận dữ, nhưng hấn đâu dám giở trò hỗn láo, chỉ vì chúng biết rõ Nhan Như Ngọc quá ư lợi hại nên gượng dần cơn tức giận trả lời:

- Tôi đã nói hết lời, nên báo thù quyết báo thù, mọi việc chỉ nhằm vào gã họ Cửu, không can việc đến phó giáo chủ !

Nhan Như Ngọc nghe qua biến sắc, nặng giọng đáp:

- Người muốn giở giọng hỗn với bản cô nương nữa sao !

Thanh Diện Hồ phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Không phải vậy đâu phó giáo chủ ạ ! Chúng tôi đối với Huyết quang giáo chẳng không kết oán gây thù, mà có thể gần gũi nhau như một nhà nữa.

Nhan Như Ngọc nổi giận xung thiên, quắc đôi mắt ngọc rọi thẳng vào mặt đối phương cả mắt:

- Câm mồm ! Ai đồng haọng với người kìa !

Cửu Cung Bát Hồ, người thiếu phụ dẫn đầu là Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ phá lên cười lạnh lạnh, buộc miệng bảo khẽ:

- Hừ, hung tợn thật ! Có lẽ nào gã họ Cửu là ... cận vệ của người !

Nguyên “Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ” là một cô gái duy nhất trong nhóm “Bát hồ ly” danh tiếng của nàng trêu trúa khắp giới giang hồ ai nấy đều biết mặt. Cửu Cung Bát Hồ xuất đạo võ lâm đã nhiều năm, song chẳng được môn, phái giáo, hội nào lưu ý tới, nên bọn chúng cùng với Thập bát la hán chiếm cứ ngọn Cửu Cung Sơn, tuy ở chung một phần đất, nhưng hai bên hiềm nhau hơn cừu địch, vì thế lực đôi bên tương đương nhau lại thêm cái tên Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ nhơ nhớp đến nỗi, không một danh môn chánh phái nào chịu thừa nhận.

Tuy Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ nói rất nhỏ, xong cô ả đứng quá gần Nhan Như Ngọc nên vị phó giáo chủ Huyết quang giáo nghe rất rõ ràng bất giác cau đôi mày liễu, mất hạnh doanh trong đảo nhìn Dâm Hồ rít lên kinh khiếp:

- Dâm hồ, người nói gì thế ?

Thanh Diện Hồ nhanh mắt, bước tới kính cẩn đáp thay:

- Phó giáo chủ ! Sự việc xảy ra hôm nay đều do gã họ Cửu, xin phó giáo ...

Nhan Như Ngọc cướp lời:

- Câm mồm !

Vừa hét dứt, gương mặt nàng tái xanh vì uất hận, thuận tay nàng đưa lên mái tóc gỡ lấy một trong ba đóa hoa, nhắm ngay Thanh Diện Hồ ném mạnh tới, đồng thời buộc miệng quát bảo:

- Người hãy giao Dâm Hồ cho ta !

Đóa hoa hồng nhung theo chiều gió lao vun vút, nhắm ngay Thanh Diện Hồ bắn tới nhanh như tên bay điện chớp, ảo diệu vô ngần.

Cửu Cung bát hồ thấy Nhan Như Ngọc phát hồng hoa lệnh, tất cả đồng hú lên một tiếng kinh hãi, thầm lo cho số mạng của Dâm hồ.

Thanh Diện Hồ đứng thẳng người vươn tay đón đóa hồng hoa, vừa gượng cười nói tiếp:

- Xin phó giáo chủ, bởi ...

Nhan Như Ngọc lửa giận bốc lên ngùn ngụt, trầm giọng hét:

- Lệnh phát ra phải tuân theo tức khắc, nếu người cưỡng lại chỉ nói một tiếng không, bốn phó giáo chủ sẽ diệt tám con dã hồ chết ngay tại trận, xương cốt tiêu tan liền tại đây !

Vừa nói dứt, nàng đưa tay nắm chặt đốc kiếm ... đốc ngược lên cao, chờ đợi Cửu Cung bát hồ trả lời ...

Thanh Diện Hồ đón bắt đóa hoa hồng, hai tay vòng lại rất cung kính, nói tiếp:

- Phó giáo chủ ! Mọi việc gì toàn thể Cửu Cung bát hồ chúng tôi xin đảm nhiệm chung !

Nhan Như Ngọc rống to lên:

- Đảm nhiệm chung ... là thế nào ?

Thanh Diện Hồ mặt xanh hóa tím, run giọng đáp lời:

- Xin phó giáo chủ dời cho ngày khác, Bát Hồ tám người chúng tôi sẽ thân hành đến quy giáo, bồi tội và đáp lễ ... chứ hiện tại xin phó giáo chủ miễn cho !

Nhan Như Ngọc thấy hăm khúm núm và cung kính bèn cất giọng lạnh lùng bảo:

- Hừ ! Cưỡng lời trái lệnh ? Ai cầu các người bồi tội đáp lễ, bản phó giáo chủ thấy người biết lễ nên tha thứ bảy người, còn Dâm Hồ, người hãy trao hồng hoa lệnh cho cô ả tự xử đi !

Thật là nghiêm khắc đến tàn nhẫn, nguyên câu “trao hồng hoa tuyệt lệnh cho cô ả tự xử” là chỉ Dâm hồ hãy tiếp lệnh và tự sát ngay ... không ngờ.

Thanh Diện Hồ nghe qua phá lên cười hềnh hệch, bằng giọng nói thản nhiên đáp lời:

- Được lắm, phó giáo chủ ạ ! Nhưng không do Dâm hồ ... mà do Thanh Diện hồ này thay thế !

Nhan Như Ngọc không tỏ vẻ xót thương tí nào, chỉ chống mạnh trường kiếm xuống đất quát to:

- Nếu như thế, người hãy thi hành “tuyệt lệnh” hồng hoa trong tức khắc !

Thanh Diện Hồ vẫn ngang nhiên không lộ ra tia khiếp đảm nào chỉ mỉm cười lạnh giọng:

- Phó giáo chủ ! Tôi xin yêu cầu phó giáo chủ tiền bạt hồng hoa lệnh lại một thời gian tối thiểu đợi Bát hồ chúng tôi trừng trị xong gã họ Cừu rồi tôi sẽ thi hành ngay “tuyệt lệnh”, vả lại chúng tôi đã yêu cầu phó giáo chủ ... xin phó giáo chủ chờ nhúng tay bên vực gã họ Cừu nhé !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua phá lên cười ha ha đồng dục nói to:

- Này Cừu sơn bát hồ ! Cừu mỗ vốn người chánh khí, há chịu cho ai cản gió che mưa ư ? Người chờ ngại ... Ta hỏi các người, các người chí quyết thay Thập bát la hán ... báo cừu phải không ? Vậy các người có tài bộ gì hãy đưa hết ra đây xem thử !

Thanh Diện Hồ mừng rỡ ra mặt, hấn vòng tay vái Nhan Như Ngọc mấy lượt, nhiên hậu quay sang Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- “Đánh chết hòa thượng xấu cả chùa”, người dám giết Thập bát la hán, tất nhiên người không coi nhân vật Cừu Cung sơn ra sao cả !

Cừu Thiên Hiệp nghe quá lấy làm khoái trí mỉm cười nói to:

- Cừu Cung sơn ai lại không biết ? Chỉ vì dưới mắt Cừu mỗ thấy chúng bay quơ vơ tên mao tặc không đáng kể !

Đứng một bên Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ bị Nhan Như Ngọc làm nhục, uất khí chứa đầy bụng chưa biết thổ lộ cùng ai, tiện dịp nghe mấy lời của Cừu Thiên Hiệp vừa nói, liền vượt chúng nhảy tới trước cao giọng hét to:

- A ! Hay cho tiểu tử lớn mật, thật người là ... kẻ vô tri không thấy quan tài nên không đổ lệ là thế ? Phải vậy không ?

Thanh Diện Hồ rống lên như hổ đói quát:

- Này gã Cừu ! Hiện giờ ta cho người một ân huệ, là phải chọn một trong hai con đường do ta chỉ định !

Cừu Thiên Hiệp thấy bộ dạng của hắn, chỉ đáng một cái vẩy tay cũng đủ tan xương nát thịt. Vậy mà giọng cao kỳ, bèn mỉm cười thản nhiên hỏi:

- A ! Còn có điều kiện nữa ư ... Vậy hai con đường như thế nào ?

Thanh Diện Hồ dương dương tự đắc ý giơ cao cây lưu tinh chùy vẩy nhẹ hai vòng, đoạn giơ thẳng mũi chùy chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói to:

- Gã họ Cừu người hãy lắng nghe đây, con đường thứ nhất là chúng ta sẽ phanh thây người ra muôn đoạn, lấy thủ cấp và bộ tim gan người đem về Cửu Cung sơn lập đàn tế Thập bát la hán ...

Cừu Thiên Hiệp không tỏ vẻ giận dữ, chỉ mỉm cười vui vẻ hỏi tiếp:

- Hay tuyệt, đúng sĩ khí người hùng ! Còn con đường thứ hai thế nào ?

Thanh Diện Hồ chớp nhanh đôi mắt, tỏ vẻ hân hoan bằng giọng nói âm thầm kể tiếp:

- Con đường thứ hai, lại rộng rãi hơn, Bát hồ chúng ta lấy lòng quảng đại ban cho người một đặc ân là người hãy quỳ dân “thiết thư” cho chúng ta để chuộc tội !

Nhan Như Ngọc nghe mấy lời Thanh Diện Hồ nói khiến nàng cố nén cười đến đỏ mặt.

Cừu Thiên Hiệp hơi biến sắc mặt, trầm giọng hỏi nhanh:

- Chuộc tội ? Chuộc tội gì chứ ?

Thanh Diện Hồ bước sấn tới trước, đưa tay chỉ xuống đất quát to:

- Âm ty, thủy phủ ! Người đã giết chết Thập bát la hán, ấy là đại tội người hiểu chứ !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua cố nén cười là có ý trêu tức Thanh Diện Hồ, mỉm cười nói:

- Không được ! Trao “thiết thư” cho các người là chuyện dễ, nhưng ... nhớ ra có người đến tìm ta đòi mạng Thập bát la hán như người ... thử hỏi ta đâu còn quyền thiết thư thứ hai nào giao cho họ chứ ?

Thanh Diện Hồ quá mừng rỡ, hấn quay mạnh lưu tinh chùy mấy vòng, đoạn đưa tay vỗ ngực lớn tiếng đáp:

- Họ Cừu người không nên lo lắng, nếu có kẻ thứ hai tìm người, thì Cửu cung bát hồ này nguyện phơi gan trải mật che chở cho người.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy không thể đùa dai với bọn chúng bèn bước sấn tới trước trầm giọng nạt to như sấm nổ:

- Tiểu bối ! Ta nghĩ các người vì Thập bát la hán mà báo cừu, hóa ra người mộng tưởng đến “thiết thư” của Cừu mỗ, khéo mượn cơ hội để làm trò nguy trá ... mưu kế các người khác cao !

Thanh Diện Hồ nổi giận hét to:

- Tại sao người nói ...

Cửu Thiên Hiệp ngắt lời quát to:

- Đừng lảm lời vô ích, “thiết thư” tại đây ... các người đủ sức đủ tài hãy mau mau lại lấy !

Vừa nói dứt, chàng lôi trong bọc ra quyển “Bổ thiên tàn thiết hạo khí thư” giở mạnh, tấm lá sách bằng thép chạm nhau kêu lên “leng keng” vang lên đình tai chát óc.

Đột nhiên chàng vung tay ném mạnh quyển “thiết thư” nhắm vào cây trụ đá cách đấy chừng năm bước, quyển sách vỡ làm ba mảnh rơi ngay vào kẹt thạch trụ.

Thật là một việc hết sức đột ngột, khiến Cửu cung bát hồ đồng buộc miệng kêu to:

- Húy !

Luôn cả Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng không thể ngờ được, nàng há mồm kinh ngạc, thầm phục Cửu Thiên Hiệp có hào khí hơn người.

Thanh Diện Hồ gương đôi mắt xanh như linh miêu, nhìn lên cây trụ đá không chớp, bề gãy quyển “Thiết thư” bị kẹt vào rãnh đá, khiến tấm lá sách “Thiết” lật qua lật lại liên tiếp chiếu ra ánh sáng biêng biếc, tựa những luồng quang tuyến của mặt trời.

Bấy giờ, Cửu cung bát hồ tám người dường như không tin nhãn lực của mình là thật nên đồng thanh kêu to lên:

- Có phải ... đây là sự thật ... sự thật ?

Cửu Thiên Hiệp cao hứng đưa tay chỉ quyển “thiết thư” cao giọng quát:

- Các người xem ! Thiết thư thật chứ giả đâu ! Giữa ban ngày ban mặt có lẽ nào các người tưởng đấy là mộng ?

Thanh Diện hồ lạnh lẽo xê dần đến bên cây trụ đá, vừa buộc miệng khen to:

- Thật ta không ngờ Cửu Thiên Hiệp hết sức tử tế, lời nói đáng ngàn vàng ... thật là ...

Lời nói chưa dứt, thân mình hắn chỉ còn cách trụ đá chừng ba thước, nhanh như chớp hắn nhảy bổ tới chộp lấy quyển thiết thư, thân pháp nhanh như tiên vượt hái đào ...

- o O o -